

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 8C/124/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215762
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2016:6612215762.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Magdalénou Balážovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 v jeho mene koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD. advokát a konateľ proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava - Staré mesto, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. žalobu žalobcu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 1654,80 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 953,20 Eur proti žalovanej **z a m i e t a**.
- II. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- III. Súd žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca doručil Okresnému súdu Lučenec dňa 27.09.2012 žaloby, ktorými sa domáhal vyhlásenia medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Lučenec, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pre jeho pohľadávky vzniknuté neplnením zo záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere citovaných nižšie. Súd uznesením č.k. 8C/124/2012-25 zo dňa 01.08.2013 spojil na spoločné konanie veci ktoré skutkovo spolu súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov a to sp.zn.: 8C/124/2012 a 8C/200/2012, ktoré sú vedené pod sp. zn. 8C/124/2012. Uznesenie o spojení vecí nadobudlo právoplatnosť dňa 20.08.2013.

Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie majetkovej škody vo výške 1654,80 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 953,20 Eur.

Žalobca poukázal na tú skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdному exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu, že zo strany dlžníka neboli rešpektované zmluvné dojednania a zákonné ustanovenia. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku: vyplývajúceho zo zmlúv o úvere, alebo neúplnej zmenky, ktorou zabezpečil svoj iný záväzkový vzťah (zmluvu o úvere):
zmluva o úvere č. 6561287 zo dňa 21.10.2008, povinným je Ján Oláh, nar. 12.12.1968 (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/124/2012, 5Er/605/2011),
zmluva o úvere č. 6462261 zo dňa 21.04.2008, povinným je Vincent Botoš, nar. 04.10.1968 (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/200/2012, 12Er/568/2014).

Súdny exekútor požiadal exekučný súd - Okresný súd Lučenec o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel uvedených v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011 a od 01.06.2010 do 31.05.2011 je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Žalobca v konaní tvrdil, že nedisponuje rovnopismi príslušných exekučných titulov, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie na ktorom by bol vyznačený dátum jeho doručenia súdu. Tvrdil, že v jednotlivých veciach neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočným prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, keď ním prejednávané veci nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobca tvrdil, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, pomocou informačného systému sumu 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 Eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca uviedol, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len z nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostávala zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom žalobca uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady resp. pracovné a obchodné zmluvy. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1. Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca vyčíslil výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na doktrínu prijatú ústavným súdom, pričom poukázal na nálezy ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06-28, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-35 a III. ÚS 82/03-25. Žalobca mal za to, že na každý rok označený prieťahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000 Sk t. j. cca 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Ďalej dodal, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Preto je nutné deklarovat' porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na

spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv uvedených vyššie.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, žiadala žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, danosť príčinnej súvislosti ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Žalovaná uviedla, že lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi je výraznou prekážkou toho, aby moli súdu objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonnosti. Žalovaná mala za to, že z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku platného pred dňom 01.06.2011 vyplýva skutočnosť, že 15 dňová lehota na udelenie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu, teda aj rozhodcovského rozsudku. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 16/02 dospela žalovaná k záveru, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní, keď skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Žalovaná taktiež tvrdila, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov, keď žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalovaná zároveň vzniesla námietku premlčania, keďže mala za to, že k uplynutiu lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie došlo tri roky pred dňom, kedy bola žalovanej doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody. Mala za to, že akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považovala žalovaná za účelné, keďže žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Žalovaná mala za to, že požadovať paušálne sumy za žalobcom veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami. Žalovaná tiež uviedla, že žalobca nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať náhrada v peniazoch. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu súdom. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a nemožno vychádzať z paušálnej sumy 660 Eur na základe nálezov Ústavného súdu. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy sa vychádza z významu sporu pre žalobcu, zo skutočnosti, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave, ako aj zo skutočnosti, či sa jedná o právnickú alebo fyzickú osobu. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/675/2011 žalovaná uviedla, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť - právnická osoba. Žalobca nekonkretizoval, v čom spočíval „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ žalobcu ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádzal kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, respektíve možnosť podania ústavnej sťažnosti. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, mala za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalovaná s poukazom na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 a článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012 uviedla, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu

podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. V tomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podania žalobcu. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považovala žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok za náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu, už samotné konštatovanie porušenia práva musí byť považované za dostačujúce.

Súd v konaní rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania uznesením č.k 8C/124/2012-69 zo dňa 11.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súd Banská Bystrica č.k 14Co/257/2014-97 zo dňa 27.01.2015 a prvostupňové uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13.02.2015.

Súd rozhodol rozsudkom č.k. 8C/124/2012-214 dňa 23.03.2015, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Po odvolaní podanom žalobcom Krajský súd Banská Bystrica uznesením č.k. 2Co/418/2015-261 dňa 29.04.2016 vec zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku bolo nerozhodnutie o „všetkých návrhoch na prerušenie konania a všetkých dôvodoch, ktoré v návrhoch na prerušenie konania žalobca uplatnil“.

Súd vytýčil termín pojednávania na deň 29.06.2016, predvolanie na pojednávanie prevzal žalobca dňa 02.03.2015 a dňa 24.06.2016 doručil emailom ospravedlnenie neúčasti so žiadosťou o odročenie pojednávania z dôvodu, že doteraz nebolo rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania. Nesúhlasil s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Žalovaná prevzala predvolanie na pojednávanie dňa 08.06.2016, svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnila a doručila písomné vyjadrenie k návrhu na prerušenie konania zo dňa 16.06.2016.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

V tomto ustanovení je dôsledne vyjadrený princíp arbitrárneho poriadku (princíp, v zmysle ktorého je súd povinný uskutočniť konania tak, aby vydal meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov) a do istej miery aj princíp oficiality, ktorý v tomto zmysle ovláda sporové konanie (nepochybné je sporové konanie ovládané dispozičným princípom a bude pravidlom).

V konkrétnostiach sa to prejavuje aj možnosťou súdu meritórne prejednať vec bez prítomnosti účastníka, ktorý však bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný tak, aby mal dostatočnú časovú možnosť pripraviť sa na pojednávanie (podľa ust. § 115 ods. 2 musí byť účastník predvolaný tak, aby táto lehota bola spravidla najmenej 5 dní pred začiatkom konania pojednávania). V súdnej veci mal žalobca dostatočnú časovú možnosť pripraviť sa na pojednávanie, ktoré žiadal odročiť z dôvodu, že podal návrh na prerušenie konania o ktorom súd doteraz nerozhodol. Posúdenie toho, čo je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, je vecou súdu. Súd nevidel dôvod na odročenie pojednávania preto, lebo v rozsudku vo veci samej rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania a po vykonanom dokazovaní, keď prihliadol na obsah spisu písomné vyjadrenia žalobcu a žalovanej dospel k záveru, že môže vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti žalobcu v súlade s citovaným zákonným ustanovením.

Súd vykonal dokazovanie prečítaním žalôb, návrhu žalovanej na spojenie vecí z 26.02.2013, vyjadrenia žalovanej k žalobe z 01.10.2013, listu Európskej komisie, článku v denníku Sme zo 16.07.2012, prečítaním návrhu žalobcu na prerušenie konania, písomného vyjadrenia žalovanej ku prerušeniu konania, oboznámením podstatného obsahu pripojených spisov tunajšieho súdu sp.zn. 5Er/605/2011, 12Er/568/2011 a zistil tento skutkový stav:

Nahliadnutím do spisu Okresného súdu Lučenec Spr. 1213/2012 súd zistil, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalovanej dňa 23.04.2012, žalobca doručil súdu žalobu na začatie konania dňa 27.09.2012, čiže pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku. Súd mal za to, že ku dňu rozhodovania o žalobe žalobcu už bolo zrejmé, že žalovaná nárok žalobcu v rámci predbežného prerokovania neuspokojila, čo vplynulo z písomného vyjadrenia žalovanej, hoci 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku v čase rozhodnutia súdu ešte neuplynula, súd z písomného vyjadrenia žalovanej k žalobe, nepovažoval žalobu za predčasne podanú. Súd v konaní zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda žalobcovi vznikla.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 5Er/605/2011 súd zistil, že dňa 03.08.2011 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 24.05.2011, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere zo dňa 21.10.2008. Dňa 11.11.2011 súd uznesením č.k. 5Er/605/2011-15 súd exekučné konanie zastavil z dôvodu litispencie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2013 a uznesením č.k. 5Er/605/2011-18 zo dňa 22.03.2012 ktoré nadobudlo právoplatnosť 09.05.2012, súd súdному exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/124/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 647,24 Eur.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,

2/vznik škody,

3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu - rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote treba uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Samotný žalobca uvádzal znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 "Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie." Ustanovenie §41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených".

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplývala skutočnosť, že 15-dňová lehota na udelenie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone.

Pred 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011.

Vo všeobecnosti je taktiež potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie

uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prietahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)."

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Žalobca si v súvislosti so zamietnutím návrhu na udelenie poverenia uplatnil svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o udelenie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V citovaných exekučných veciach súd zdôrazňuje, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, vo vzťahu ku ktorému platila povinnosť exekučného súdu z úradnej moci preskúmať obsah takéhoto exekučného titulu v zmysle hľadísk vymedzených v § 45 Zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Taký prieskum si vyžadoval osobitnú úvahu s ohľadom na právny režim spotrebiteľskej ochrany. Nadväzne, dĺžka exekučného konania v súdených veciach (od doručenia žiadosti po udelenie poverenia) vzhľadom na vykonané úkony (prebehlo aj odvolacie konanie, oprávnený neposkytoval súdu súčinnosť, odmietal predložiť zmluvy o úvere v dôsledku čoho bol súdom opakovane urgovaný, pričom svojim konaním hrubo sťažoval postup konania nerešpektovaním výziev súdu, ktorý pre posúdenie spôsobilosti rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov sa musel nevyhnutne oboznámiť s obsahom zmlúv o úvere). Nebola takej povahy, aby bolo možno vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súd zdôrazňuje, že sám žalobca nebol súčinný vo vzťahu k súdu, naopak, exekučný súd s ohľadom na osobitný charakter daných vecí konal priebežne.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR (I. ÚS 16/2012) v zmysle ktorého záverov, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Súd konštatuje, že ani v jednej z dotknutých vecí žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup (prietahy v súdnom konaní) ako základný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o udelenie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia.

Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie exekučného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe.

Zároveň v tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa §41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Žalobca ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu". V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na niektorých miestach vo svojich žalobných návrhoch namietal prietahy v konaní, žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období od júla 2011 do marca 2012.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáhal náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Žalovaná tvrdila, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať na nasledovné. Žalobca v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevymožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka žalobcu a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevymožiteľnosť pohľadávky, poukázal žalovaný na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobcu na súde, v tejto súvislosti poukázal na judikatúru zaoberajúcu sa touto otázkou napr. uznesenie KS v Trnave zo dňa 31.05.2012 sp. zn. 10CoE 308/2011, či uznesenie KS v Žiline zo dňa 11.07.2012 sp. zn. 20CoE 94/2012. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Na základe všetkých uvedených skutočností bola toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať

žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu namietania nesprávneho úradného postupu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom ku dňu namietania nesprávneho úradného postupu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 citovaného zákona účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa Zák. č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu, nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností bola žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupom, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z., považuje žalobu za právne neopodstatnenú.

Podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/, účinný k 01.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.06.2011, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 Zák. č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Zák. č. 233/1995, účinný k 01.06.2010, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Vyššie citované zákonné ustanovenia súd aplikoval na zistený skutkový stav.

Podľa § 132 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.) dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd v konaní rozhodoval o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedná za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Zák. č. 514/2003 Z.z. má oporu v článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Pri jeho aplikácii sa podporne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý je v tomto ohľade všeobecným predpisom. Nároky na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov sa zásadne uplatňujú na všeobecnom súde. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti (bez zreteľa na zavinenie). Zákon nepozná žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by sa bolo možné zbaviť tejto zodpovednosti.

Štát zodpovedá za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom. Úradným postupom je postup orgánov štátu súvisiacich s výkonom štátnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je tiež príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Exekučné konanie ako druhá samostatná fáza civilného procesu je upravená v Exekučnom poriadku. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel upravených v Exekučnom poriadku, avšak štát zodpovedá za škodu len ak je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup súdu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia prechádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Jednou z procesných podmienok konania je aj tzv. prekážka litispencie, čiže prekážka už začatého konania (§ 83 O.s.p.) podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Podľa § 104 ods. 1 prvá veta O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami postupoval exekučný súd v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 5Er/605/2011 a sp.zn. 12Er/268/2011. Exekučné konania pre prekážku litispencie zastavil.

Keďže exekučný súd exekučné konanie zastavil, nemožno z jeho uznesenia vyvodzovať zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, keď musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v Zák. č. 514/2003 Z. z., a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny

úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch exekučných konaní citovaných vyššie splnená. Uznesenie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázku správnosti postupu súdu pri rozhodovaní o zastavení konania taktiež nie je možné v tomto konaní posudzovať a hoci žalobca namieta samotné rozhodnutie, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom žalobnom návrhu namieta prieťahy v konaní, je potrebné poukázať na ustanovenie § 9 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáhal náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinných.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje.

Na základe všetkých uvedených skutočností je súd toho názoru, že žalovaný nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou exekučného súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tak neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že exekučné konanie zastavil) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z., súd žalobu ako právne neopodstatnenú súd zamietol.

Keďže súd spojil na spoločné konania veci vedené pod sp. zn. 8C/124/2012 a 8C/200/2012, súd žalobu po sčítaní jednotlivých predmetov konaní o zaplatenie majetkovej škody vo výške 1654,80 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 953,20 Eur zamietol.

Súd sa nezaoberal námietkou premlčania nároku vznesenou žalovanou z dôvodu, že exekučné konania boli zastavené pre nedostatok podmienky konania.

Žalobca doručil súdu dňa 19.03.2015 emailom návrh na prerušenie konania v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach a o predložení prejudiciálnych otázok, ktoré konanie prebieha pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010, ide o konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Prejudiciálne konanie č. C-168/15 doposiaľ nie je právoplatne skončené, predložené prejudiciálne otázky majú podľa žalobcu podstatný význam pre rozhodnutie o návrhu žalobcu.

Podľa § 42 ods. 1 druhá veta O.s.p. toto podanie obsahujúce návrh vo veci samej nedoplnil písomne najneskôr do 3 dní, ale ani nepodpisal zaručeným elektronickým podpisom.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k návrhu na prerušenie konania dňa 16.06.2016 (súdu doručenému 20.06.2016) tvrdila, že ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. dáva súdu fakultatívnu možnosť rozhodnúť o prerušení konania o. i. aj v prípade, že pred iným orgánom prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Týmto konaním pred iným orgánom má byť v tomto prípade konanie pred Súdny dvorom Európskej únie o prejudiciálnych otázkach podľa uznesenie a Okresného súdu Prešov sp.zn. 7C/6/2010 zo dňa 07.10.2013.

Predmetom prejudiciálnych otázok je vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú porušením komunitárneho práva ne/činnosťou orgánov štátu pri výkone verejnej moci pri súčasnej nečinnosti a nezáujme poškodeného na hájení svojich práv, vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou za škodu a zodpovednosťou za bezdôvodné obohatenie, a posúdenie otázky, či má byť prednostne uplatňovaným nárok na náhradu škody voči štátu alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretiemu subjektu, ktorý sa v dôsledku porušenia komunitárneho práva orgánom štátu pri výkone verejnej moci bezdôvodne obohatil. Z dôvodu, že predmet tohto konania nie je zrejмый, aké otázky a skutočnosti relevantné pre toto konanie majú byť v konaní o predmetných prejudiciálnych otázkach zodpovedané, je prerušenie takéhoto konania v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania (§ 6, § 100 ods. 1 O.s.p.), čo je v konečnom dôsledku i podstatou samotnej žaloby. Žalovaná poukázala i na skutočnosť, že podľa jej vedomostí konanie o prejudiciálnych otázkach pred Súdny dvorom Európskej únie nebolo do dnešného dňa začaté.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že konanie o prejudiciálnych otázkach položených Okresným súdom Prešov v konaní sp.zn. 7C/6/2010 je takým konaním, v ktorom sa rieši otázka majúca význam

pre rozhodnutie súdu vo veci nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vzhľadom na tento predmet konania nie je zrejmé, aké otázky a skutočnosti relevantné pre toto konanie majú byť v konaní o prejudiciálnych otázkach zodpovedané a preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol aj z dôvodu, že prerušenie konania by bolo v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania podľa § 6 a § 100 ods. 1 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaná bola v konaní úspešná. Náhradu trov konania si uplatnila, ale ich nevyčísliła s poukazom na § 151 ods. 2 O.s.p., pričom súd konštatuje, že žiadne trovy jej v konaní nevznikli, pojednávania sa nezúčastnila. Z týchto dôvodov súd úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, Ul. Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici a to písomne v troch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.